

KIRKINDAN SONRA

(Öykü)

Yazan: TOPRAK IŞIK

Gözlerimi açtım. Elim saçlarıma gitti. Parmaklarımin arasında hissettiğim cılız teller, gördüğüm rüyanın zihnimde kalan tadını silmeye çalıştı. Gür, siyah saçlı, yirmi beş yaşlarında aslan gibi bir genç adamdım. Mağazadaydım. Nişanlı bir çift geldi ve iki yatak odası takımı aldılar. Neden iki takım diye sormadım. Caymalarından korktum. Israrla vitrinleri ve koltukları da gösterdim. Zorla bir takım da koltuk sattım. Yirmi beş yaşında aslan gibi bir genç adamken görülebilecek daha güzel rüyalar var elbette. Uykuda bile esnafılık bırakmıyor yakamı.

Doğrudum yatakta. Kim koydu bu aynayı buraya? Her sabah aynı şey. Karşımda avurtları çökmüş, kafasında saç kalmamış çirkin bir adam. Bu aynayı kaldırsam, yerine şu rüyamdaki gibi bir genç adam resmi koysam... Uyku sersemliği ile karşımdakini ayna zannetsem... Çözüm değil ama uyanıklığın katı gerçekliğine geçişimi kolaylaştırır belki.

Kapı açıldı. Karım başını uzattı içeriye.

- Kalk artık Nuri. Oturduk masada seni bekliyoruz.

Onun yaşlanması da ayrıca üzüyor beni. Merhametten değil. İnsan kendisini aynaya baktıkça görüyor ve insan aynaya baktığından daha sık bakıyor eşine. Kahretsin! Bu son dediğim onun için de geçerli.

- Saliha be!

- Söyle canım.

- Sence ben yaşlandım mı?

- Saçmalama Nuri! Çabuk yıkan da gel, dedi ve çıktı odadan.

Sorumun nesi saçma anlayamadım. Banyoya gittim. Yüzümü sabunlarken ne geldi aklıma: Şöyle bir sabun icat edilse, sürsen yüzüne yıkasan yaşlılığını. Kırıksık mırıksık kalmasa... Sonra bir de şampuan, kafanı yıkadıkça artacak saçların. "Saçmalama Nuri! Çabuk yıkan da gel!"

Kahvaltı masasında karım, kızım ve oğlum oturmuş beni bekliyorlar.

- Hadi baba ya, öldük aklıktan!

- Benim bir pazarım var oğlum.

Oğlum on beş yaşında. Bir insan on beş yılda nasıl bu kadar büyür ki? Hem enine hem boyuna. Üstelik babasının kırk beş yılda ne kadar büyüdüğü ortada. Kötü kötü şeyler geliyor aklıma da oğlanın benimkisinin aynı burnuna bakıp kovuyorum.

- Daldın baba.

- Yok kızım çayımı bekliyorum.

- Çayın önünde ya baba!

Nilay on yedi yaşında. Aynı bana benziyor. Bu onun için çok iyi değil tabi ama pek dert etmiyor. İşin garibi erkek arkadaşı da pek dert etmiyor. Savaş'ı, yani Nilay'ın sevgilisini gördüğümde cinlerim tepeme çıkıyor. Tahmin ettiğiniz gibi kızımı ondan kıskanmıyorum. Öyle bir baba olsaydım 'sevgilisi' de demezdim. Çocuğu kıskanıyorum. Hayır elbette ki düşündüğünüz gibi değil. Çocuğun o kadar yakışıklı ve çekici olması bana sürekli aynaları hatırlatıyor.

- Yesene Nuri!

- Yiyorum ya Saliha!

- Saçmalama Nuri, tek lokma koymadın daha ağzına!

Acaba Saliha başka erkekleri... İşte şimdi gerçekten saçmaladım. Yaşlı başlı, çoluk çocuk sahibi kadın. Olsun, ben de orta yaşlı, çoluk çocuk sahibi bir adamım ama...

- Kızım bana ekmeği uzatsana!

- Önünde ekmek var ya baba!

- Olsun sen onu uzat. Oğlum kaç yumurta yiyorsun sen öyle? Ben o kadar zeytin yiyemem!

- Karışma çocuğa Nuri! Yiyecek tabi, büyüme çağında o.

Peki, yesin ve bir çağ devam etsin büyümeye. İnsan utanıyor yanında gezdirmeye. "Nuri Bey, delikanlı oğlunuz mu?" "Evet oğlum." Arkamdan kesin "Sen öyle san." diyorlardır. Kendi çocuğumun ağzını büzemiyorum ki elinkiyile uğraşayım.

- Oğlum doksan beş kilosun bu yaşta!

- Doksan beş değil baba, doksan iki.

- Az mı çocuğum?

- Nuri rahat bırak çocuğu!

Peki, karışmıyorum. Kulaklarımı kapatacağım ve oğlumun patlamasını bekleyeceğim.

- Sen de yesene Nuri!
- Oğlun doysun kalırsa yiyeceğim ben.
- Aman sen de!

Yiyin yiyin! Keyfiniz yerinde tabi. Benim gibi bunalımın eşiğinde değilsiniz siz. Ne dedim ben? Bunalımın eşiğindeyim dedim. Yani mutsuzluğumun nedeni bunalımın eşiğinde olmam mı? Yani yaşlılığın eşiğinde olmam değil mi? Karım doktora git diyor. Peki doktor beni on yaş gençleştirebilir mi? Gençleştiremez. Öyleyse ben de bunalımdan çıkmam. Bazı dertler vardır zamana bırakırsınız, kendiliğinden geçer. Benim sorunum ise doğası gereği zaman geçtikçe büyüyecek.

- Nuri neyin var senin?

Yaşlanıyorum. Gençliğim uçup gidiyor ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor.

- Nuri!
- Ne var?
- Neyin var senin diyorum?
- Uykumu iyi almadım herhalde.
- Nasıl alamadın Nuri? Bütün gece horladın.
- Çok dalgınsın baba.
- Değilim kızım.
- Burada yok gibisin.
- Tamam tamam, devam edin siz kahvaltınıza.

Ekmeğimi ısırap bir zeytin attım ağızıma. Çiğniyorum ama tadını almıyorum. Çok çekilmez olduğumun farkındayım. İşte ben, bu beni yirmi dört saat taşıyorum içimde. Biraz peynir aldım. Onun da tadını hissetmiyorum.

Kahvaltımı bitirip kalktım masadan. Evde kalırsam çıldırırım. Ferit'i aradım. Acil buluşmamız gerektiğini söyledim. İyi çocuktur Ferit. Arkadaş canlısıdır. Tek kusuru benden on yaş genç olması. Saklamaz da bunu. Ağabey der bana.

Erken çıktım evden. Kültürpark'a geldiğimde buluşmamıza yarım saat vardı. Bir banka oturup etrafı seyretmeye başladım. Hava ne kadar güzel. Önümden geçen insanları izliyorum. Ne yalan söyleyeyim kadınların bacaklarına bakıyorum. Ayıp mı ediyorum? Hiç de değil. Çaktırmadan yapıyorum bunu. Başkaları benim karımın bacaklarına bakarsa hoşuma gider mi? Gitmez, sadece benim değil bakanın da hoşuna gitmez. Allahım şu geçeni nasıl yarattın? Mini eteği sımsıkı sarmış bacaklarını.

Bluzu öyle dar ve göğüsleri o kadar büyük ki. Acaba bir erkekle mi buluşacak? Öyleyse bugün birisi kalpten gidecek. Biraz daha bakmaya devam edersem iki olacak bu sayı.

- Bakayım falına abim?

Döndüm. Çirkin bir Çingene kadını.

- Yok istemez.

- Ama benim falım kesin çıkar.

Hayatımda fal baktırmış insan değilim.

- O güzel gözlerini bir düşünen var ama abi.

Güzel gözlerim yok ki güzel gözlerimi bir düşünen olsun.

- Hadi benim yakışıklı abim.

Devam et, yalan da olsa hoşuma gidiyor. Karıma da kızıyorum. Yirmi yıllık evliliğimizde şu falcı kadar olamadı.

- Uzat o güzel elceğini de haberler vereyim seni sevenden.

Nasıl da okşuyor ruhumu. Resmen havaya soktu beni. Şimdi fal baktırmam ters bir laf eder kaçırır keyfimi.

- Kaça bakıyorsun?

Aslında, iltifatlarının fiyatını soruyorum.

- İki milyon abim.

Esnafım ben. Pazarlıksız sakız almam. İki milyonluk ne iş yapacak ki. Alt tarafı beş on cümle sıralayacak. Beş yüz bine anlaştık. Benim kurmuş elimi kendi tombul avcuna aldı. Açtı elimi. Dört tane taş attı içine. Kismetim açılmış. Sağlığım iyiymiş. Beklemediğim bir yerden para alacaktım. Bunlar önemli değil.

- Sende gözü olan bir kadın var.

İşte beş yüz bini bunun için ödeyeceğim sana.

- Kadın evli.

Yapma be! Sakın karım olmasın!

- Güzelce bir kadın.

Karım değil. Kim acaba? Bu merakım yüzünden bir milyon daha verdim Çingene kadına. Sorunun yanıtını onun da bilmediğini öğrenebildim. Falcı gittikten sonra tanıdığım tüm kadınları aklıma getirmeye başladım. Remzi Bey'in karısında karar

kıldım. En güzelleri o. Yine ayıplamayın beni. Remzi Bey arkadaşım değil. Sadece bir tanıdık. Hem benim ne suçum var, göz koyan onun karısı.

İşte Ferit göründü. Yine kafasını briyantın kovasına sokup, saçlarını geriye taramış.

- Merhaba abi. Geç kalmadım değil mi?
- Yok ben erken geldim.
- Önemli bir sorun yok değil mi abi.
- Bence önemli ama içmeden anlatılmaz.
- İçelim abi.

Altıparmak'a gittik. Caddeyi gören salaş bir meyhane var, ara sıra uğrarım. Garson,

- Hoş geldin abi, dedi.
- Hoş bulduk deyip en kuytu masaya götürdüm Ferit'i.

O sevmez böyle yerleri. Eğlenirken kadın olsun ister yanında. Çok çapkındır. Bu yüzden onunla buluştum ya.

Bir iki kadeh yuvarlamadan toplayamadım cesaretimi. Zor iş tabi, senden on yaş genç arkadaşından kılavuzluk isteyeceksin. Üstelik onu kırmadan yapacaksın bunu. Hadi siz yine ayıplayın beni. Yaşımı, karımı, çocuklarımı kakın başıma. Kırkıdan sonra azanı teneşir paklar deyin. Bilmediğim hiçbir şey söylemeyin yani bana, ama ben size bilmediklerinizi söyleyeyim. Babam at arabacısıydı. Çok fakirdi. Beni okutup büyük adam yapmayı takmıştı kafasına. İşte şimdi gerçekten ayıp ediyorum. Ölmüş babamı ne diye karıştırıyorum ki bu pis işe.

- Anlatmıyorsun abi.

Gözlerimi Ferit'in gözlerine diktim. Hani şu falcının güzel bulduğu gözlerimi.

- Ferit sence benim gözlerim güzel mi?
- O da nereden çıktı abi?

Ben bile şaşırdım soruma.

- Şaka yaptım Ferit. Sen gelmeden bir falcı karı bana öyle dedi de.
- Senin yüreğin güzel abi.

Duydunuz mu? Arkadaşlarımın benim hakkımdaki düşüncesi budur işte.

- Sağ olasın Ferit. O senin güzelliğin.
- Senin yanında bizim ne güzelliğimiz olacak abi.

Böyle konuşup açılmamı zorlaştırmasına be gülüm! Benim derdim kalbimin güzelliği değil şimdi.

- Dertliyim be Ferit!

- Anlat abi, bir yardımımız dokunur belki.

- Biliyor musun Ferit, on beş yaşımdan beri deli gibi çalışıyorum ben.

- Bilmem mi abi, babam hep seni örnek gösterirdi bana ama senin gibi olmadık biz.

Benim gibi olsaydın on yıl sonra babana da bana da küfrederdin.

- Tam kırk beş yaşımdayım. Benim mağaza var ya, otuz yıllık emeğim işte.

- Kolay değil abi. Biz babamızdan kalanı batırmamayı bile zor beceriyoruz.

Ah bana da babamdan kalsaydı. Belki şimdi kafamı vurmazdım duvarlara. Ferit'e uzun uzun anlattım derdimi. Bu kadar kalın kafalı olduğunu bilmezdim. Sonunda sabrım taşı.

- Çapkınlık yapmak istiyorum Ferit.

Çocuk, sanki ben niyetimi bozar bozmaz en yakınımıdaki insana kadın erkek demeden saldıracakmışım gibi dehşetle açtı gözlerini.

- Bakma bana öyle gülüm, zaten utanıyorum.

- Yok abi, utanacak ne var? İnsanlık hali. Şaşırdım yalnızca.

Allah insanı şaşırtmasın Ferit. Benim aklıma gelir miydi günün birinde "Bana karı bul!" diye kapını çalacağım.

- Bu işlerden hiç anlamam ben gülüm. Sen yardım edeceksin bana.

- Ederiz abi. Kolay.

- Sağ ol be Ferit.

- Ne demek abi. Beni yakın bulmuş bana açılmışsın.

- Vallahi öyle. Yalnız bak, kimse bilmesin bu işi.

- Tabi abi. Gizlilik birinci kural.

Böylece prensipte anlaşmış olduk ve detaylara geldi sıra. Konuştukça açıldı Ferit. Bu kadar derin birikime sahip olduğunu tahmin etmiyordum. Ömrümün geri kalan kısmını tamamen bu ilme adasam bile mümkün değil yetişemem ona. Yine de önemli olan yarışmaktı deyip mutlu ölürüm.

Koca Bursa'da sektörde çalışan her kadını tanıyor galiba. "Sen bunların hepsiyle yattın mı?" diye sormak istiyorum ama engel oluyorum kendime. Hayranlığımı da gizleyemiyorum. Alkolün de yardımıyla derinleşiyor sohbetimiz...

Eve döndüğümde saat dokuz olmuştu. Kapıyı kendi anahtarım ile açtım. Karım ve çocuklarım, Ferit'le tüm konuşmalarımı dinlemişler gibi heyecanlıyım. Televizyonun sesinden geldiğimi duymadılar. Salonun kapısını yavaşça açtım.

- Ödümüzü koparttın Nuri!
- Niye?
- Hırsız gibi sessiz sessiz...
- Televizyondan duymamışsınızdır, deyip yatak odasına geçtim.

Banyo yapıp pijamalarımı giyindim. Salona döndüğümde onlar eve ilk geldiğimdeki gibi televizyon seyrediyorlardı. Nilay kanepeden kalktı.

- Uzanacaksan gel baba.
- Yok kızım, buraya oturacağım ben.

Koltuğa kuruldum.

- Aç mısın Nuri?
- Değilim, Ferit'le yedik bir şeyler.
- Ne yediniz baba?

Yediklerimizi saydım. Benim tonton oğlum, hayatın tek anlamını yemek zannediyor. Umarım yaşlanınca pişman olmaz.

Televizyonu seyreden üç kişiyi seyrediyorum. Karım, oğlum ve kızım... Üçünü de çok seviyorum. Hiç üzmediler beni. Yemin ederim ben de onları üzmeyeceğim. Ferit ne dedi? "Gizlilik birinci kuraldır abi." "Ne çabuk öğreniyorsun." diyen alaylı sesiniz geldi kulağıma. Acele etmezsem nasıl çıkartırım onca senenin acısını? Ama bu kadar da pişkinlik fazla diyenlere de pişkince sırtıp geçiyorum. Saygın geçen kırk beş yılımı berbat mı ediyorum? Keşke bu mümkün olsa da gidip, tek tek berbat etsem hepsini. Yoldan çıktım artık. Hiçbir nasihat kâr etmez bana.

- Ben yatıyorum Saliha.

Karımdan önce kızım karşılık verdi.

- Bu saatte mi baba?
- Yaşlandım ben artık kızım, sizin gibi genç değilim.

İyi geceler dileyip çıktım. Yatağa girip çektim yorganı üzerime. Gözlerimi kapatınca Ferit'in dilberlerini görüyorum. Parkta gördüğüm bayan vardı ya... Hani şu elektro şok gibi olan. O da Ferit'in listesinde olsa... Bana onu ayarlasa... O ve ben bir odada baş başa... Neler düşünüyorum böyle? Belki de evlidir kadın. O zaman falcının bahsettiği, beni düşünen güzel o olabilir. Ben de buğday ambarında olduğunu fark etmeyen aç horozmuşum. Saçmalama Nuri! Aklını başına topla ve efendi gibi uyu.

Ertesi gün Ferit bayanları ayarladığını söyledi, ben de karıma Çarşamba akşamı Ankara'ya gideceğimi... Niye diye sormadı. Sık sık giderim zaten Ankara'ya. Öyleyse bu haltı Ankara'da yesem ya. Olmaz, beceremem. Ferit'in de gelmesi gerekir. Çarşamba'ya kadar içimde sıkıntı, korku, heyecan, sevinç dans etti.

Saat altı gibi, Ferit'i aldım. Öyle heyecanlıyım ki arabayı ona verdim. Sanki bütün ömrümü geçirdiğim şehir değil burası. Etrafımda gördüklerime gerçek değilermiş gibi bakıyorum. Ferit havadan sudan konuşuyor. Bana ne sorsa denk gele evet ya da hayır diyorum.

Ferit arabayı park ediyor. Çok şaşırdım. Ben sanmıştım ki labirent gibi yollardan geçip şehrin gizli bir bölümüne ulaşacağız. Buralara binlerce kez saygın işlerim için gelmişimdir. Artık aynı saygın işlerim için her geldiğimde... rahatlamak için şaka yapıyorum tabi. Rahatlayamazsam bu geldiğimde bile...

Arabadan incekken Ferit,

- Senin inmene gerek yok abi, dedi.

Nasıl benim inmemeye gerek yok? Güldü.

- Buradan sadece bayanları alcaz abi.

- Ben burada sanmıştım.

- Olur mu abi, sana dedim ya bir arkadaşın yazlığına gidicez diye.

Öyle demişti tabi. Bunu unutmuş da değilim ama neden böyle şapşallaştım? İnsan kırk beş yılda bir çapkınlık yaparsa acemiliğini doğal karşılamak gerek. Kadınlar güzel mi acaba? Ferit'e sormaya utandım. Keşke sigara kullansaydım, şimdi bir tane yakar rahatlardım. Kalbim çok hızlı çarpıyor. İşlek bir caddedeyiz. Kaldırımından geçen her

insandan ayrı ayrı utanıyorum. Sanki herkes benim burada ne beklediğimi biliyor. Mümkün olsa koltuğun altına gireceğim.

- Merhabaa!

Şaşkınlıkla döndüm. Açık camdan güzel bir bayanın güzel eli bana uzatılmış. Hemen yakaladım ama kavrayamadım durumu.

- Çok beklettik mi sizi?

Öyleyse bu... Benim bile anlamadığım bir şeyler çıktı ağızımdan.

- Abi siz isterseniz Nursen'le arkaya geçin.

Kapıyı açarken az kaldı yaralıyordum Nursen'i. Ferit'in yanında da sarışın bir bayan var. Arabanın üzerinden kollarımız yetişebilirmiş gibi uzattım elimi. Kadın

- Ben Nevin, deyip gülümseyerek bana doğru geldi.

Nursen'e kapıyı açıp kibarlık yapayım derken Nevin'in eli boşta kaldı. Hatamı telafi etmek için acele edip kapıyı bırakınca da Nursen'in dışarıda kalan bacağına kapı çarptı.

Arabaya girince kadınların gözlerinde 'Ne şaşşal şeysin sen' i görmemek beni biraz rahatlattı.

- Arabayı değiştirmişsin Ferit.

Nevin sordu bunu.

- Yok be güzelim, araba Nuri Abi'nin.

- Çok güzelmiş arabanız Nuri Bey.

Gerçekten güzeldir arabam. Geçen yıl, yaşlanma illetine tutulur tutulmaz aldım ama işe yaramadı.

- Sağ olun Nevin Hanım, daha iyisi sizlerin olsun.

Nursen'in dikkatle bana baktığını fark ettim ve utandım.

- Kızdım sana Ferit! Nuri Bey gibi kibar arkadaşın var, yeni tanıştırıyorsun bizi.

Nuri Bey'in akli başına yeni geldi de ondan.

- Nuri Abi pek takılmaz bu mekanlara.

Doğru, kırk beş yılda bir.

- Neden Nuri Bey?

Bunu sorarken Nursen'in yüzünde çapkın bir gülümseme vardı.

- İş güç efendim.

- Ne işle meşgulsünüz?

- Mobilyacıyım.

- Nuri Abi'nin kocaman bir mağazası var.

Ferit araya girmeseydi ben "Ya siz efendim?" diye soracaktım. Arabadaki üç kişinin aralarında konuşurkenki teklifsizlikleri bana kendimi daha da acemi hissettiriyor. Sorulmadıkça katılmıyorum sohbete. Daha doğrusu katılamıyorum. Aklıma "Beyefendi nasıllar?" "Çoluk çocuk afiyettedir inşallah." gibi yersiz cümleler geliyor yalnızca. Zorlasam kendimi, hepten şapşallaşacağım.

Araba Mudanya yoluna saptı. Şehir dışına çıkmamıza sevindim. Biraz cesaretlenip fark ettirmeden Nursen'i incelemeye başladım. Ufak tefek ve esmer. Yüzü çok güzel. Otuz yaşında yoktur. Tanımadan rastlasam dünyada tahmin edemem mesleğini. Evli barklı bir kadın zanneder ama olmadık hayallere dalarım. Şimdi ise hayal olmayan o şeylere hiç kaymıyor aklım. İster misiniz bir de beceremeyip rezil olayım. Ferit "Peki abi, ya o iki çocuk?" diye acıyan gözlerle baksın bana. Mümkün değil canım. Gücümüz kuvvetimiz yerinde Allah'a şükür. Ama şu heyecanımı yatıştırıramazsam... Kadınlar ne kadar rahatlar. Ne de olsa onların işi bu. Mobilya satışı için bir araya gelseydik ben rahat olurum.

Hatalı sollayan bir kamyon korkuttu beni. Eşşoğlueşşek bilmiyor tabi bu arabada kırk beş yıllık haysiyet taşındığını. Kazaya mı yanarsın, rezilliğinin ortaya çıkmasına mı? Bir de hevesinin kursağında kalması var tabi. Yaşlanıp elim kolum tutmaz olunca güzel bir bayanla on beş kilometrelik yolculuktan başka maceram olmaz hatırlayacak. İhtiyarlığım gelince aklıma, yaşadığım anın değeri arttı. Nursen daha bir güzelleşti ve gözüm bacaklarına kaydı. Eteğinin yandan yırtmacı benim tarafımda. Siyah çorap giyindiğini yeni fark ettim. Çok severim kadınlarda siyah çorabı. Acaba jartiyerli mi? İçinizde bana "Tüh, pis herif!" diyen bile vardır. İnanın benim için pisliğe katlanmak, mutsuzluğa katlanmaktan daha kolay.

Yol kenarında bir alışveriş merkezinde durduk. İndik arabadan. Nursen koluma girdi. Evli bir çift gibiyiz. Ne yalan söyleyeyim yanımda genç ve güzel bir bayan taşımaktan gururlandım.

İçki sofrası için gerekenleri doldurduk sepete. Peynir alırken, daha ucuz diye beş kiloluk tenekeye gitti elim. Nursen kulağıma eğilip şuh sesiyle,

- Bir hafta kalmayı düşünüyorsunuz galiba, dedi.

Utanmadım.

- Hiç fena olmaz, deyip gülümsedim.

Bu hızla rahatlamaya devam edersem eve kadar sabredemeyeceğim. Yaşımı başımı unutup yaptım bu espriyi ama pişman değilim. Bana yaşlandığımı unutturacak daha iğrenç şeyler gelse aklıma hiç çekinmeden onları da kullanırım.

Arabaya döndüğümüzde ne kadar yolumuzun kaldığını sordum Ferit'e, Nurşen yanıtladı.

- Çok çok on beş dakika.

Demek epeyce gelip gitmiş. İçimde bir kıskançlık hissettim. Saçmalıyorsun Nuri. Kadın yıllarca seni mi bekleseydi? Öyle olsaydı ne yer ne içerdi? Affettim onu. Gittikçe ısınıyorum Nurşen'e. Tutmasam kendimi aşık olacağım. Gazetelerden birinin üçüncü sayfasında okuyacaksınız haberimi: 'Evli ve iki çocuk babası bir salak, tanıştığı ilk hayat kadınına hayatının kadını zannetti.' Hoşunuza gider değil mi? Onun salaklığını biz çok önceden anlamıştık dersiniz. Dünya salaklığını anlamada gösterdiği yeteneğinin yarısını da beni anlamada gösterse ya. Nurşen'e "Beni bir sen anladın güzelim." der gibi baktım.

- Ne oldu Nuri Bey, pek manalı baktınız?

- Gözleriniz çok güzel Nurşen Hanım.

- Yalnız gözlerim mi?

- Hayır her yeriniz çok güzel.

- Beğenmenize çok sevindim.

İnan ben senden daha çok sevindim Nurşenciğim. Bu günahı çirkin bir kadınla işlemeyi hiç istemezdim.

Ana yoldan çıktık. Patika bile yok altımızda. Arazide gidiyoruz. Üstelik tırmanıştayız. Arabam için cız etti içim. Bir yıl önce ne hayallerle almıştım onu. Büyük bir bahçenin önünde durduk. Ferit hemen inip kapıyı açtı. Arabayla bahçede de bir süre ilerledik. Ferit'in arkadaşı buraya atıyla gelip gözünün gördüğü her yanı tel örgülerle çevirmiş herhalde. Ortasına da iki katlı, güzel bir ev kurmuş. Şimdi tam onun önündeyiz. Çapkınlar için bundan daha kullanışlı bir üs olamaz. Hiçbir kadın, kocasını basmak için buraya gelmeye cesaret edemez. En azından benim karım yapamaz bunu.

Ferit kapıyı açtı ve içeriye girdik. Dar uzun bir holdeyiz. Portmanto olmaması dikkatimi çekti. Mobilyacıym ya. Kanımdaki esnaflık miktarının çok olduğunu

biliyorsunuz artık. Salon fena değil, geniş diye düşünüyorum ve ekliyorum: Ne önemi var bunun? Bana gereken iki kişilik bir yatak. Tek kişilik olsa bile yeter. Hatta isterse hiç yatak olmasın. Kararmış gözüm. Buraya kadar gelmişiz. Ok yaydan çıkmış yani.

Ferit su deposunun vanasını açmak için terasa çıktı. Bayanlar da alışveriş poşetleriyle mutfağa gidince yalnız kaldım. Koltuğa kurulup uzattım bacaklarımı. İçerisi havasız kalmış. Kalkıp pencerelerin kepenklerini açtım. Güneşin batışı oturduğum koltuktan bile görünüyor ve bunu evin fiyatını arttıracak bir özellik olarak değerlendirirken yakalıyorum kendimi. Berbat bir herifsin Nuri! Mezarına toprak arasan "Acaba ileride burası prim yapar mı?" diye düşüneceksin.

- Nasıl buldun burayı abi?
- Çok güzel Ferit. Otur şuraya güneşi seyret yeter.
- Bak Ferit, Nuri Bey'den romantizm öğren!
- Bizim romantizm çağımız çoktan geçmiş Nevin Hanım.
- Aa o da ne demek? Yaşlı gibi konuştunuz.
- Yaşlandık tabi Nevin Hanım.
- Yapmayın canım, size mi inanayım gözlerime mi?

Nevin mutfağın kapısına yaslanmış konuşuyor. Uzun boylu çok güzel bir kadın. Ondan iltifat almanın tadı içime işlemeden iltifatı satın aldığım geliyor aklıma. Bizim meslekte de yapılır böyle şeyler. Müşterinin zevksizlik örneği seçimlerini yüzümüz kızarmadan överiz. Nurşen de geliyor Nevin'in yanına. İkisi yan yana iken bakıyorum ve bu alışverişte müşterinin zevkinin övgüye değer olduğunu görüyorum.

- Nuri Bey'le biz ne sohbetler ettik arkada. Siz duymadınız.
- Öyle mi Nuri Bey?
- Yok canım, Nurşen Hanım incelik gösteriyor.

Yeni gelin gibi süzülüyorum. Ferit, öğrencisinden memnun bir öğretmenin gözleriyle bakıyor bana.

- Nuri Abi girdiği her ortamda sevdirendir kendini.

Nuri Abi'nin girdiği her ortamı bilseler yine severler mi onu girdiği her ortamda? Sevmezler. Bu yüzden artık Nuri Abiniz gireceği ortamları daha dikkatli seçecek.

- Bu kadar iltifatın üzerine güzel bir salata yaparım size, deyip neşeyle kalktım ve mutfağa girdim.

Ellerimi sabunladım. Nurşen sağ yanımda ayakta bekliyor.

- Ekmek tahtası!
- Buyurun Doktor Bey.
- Bıçak!
- Buyurun Efendim.
- Domatesler!

Karımla böyle oynaşmak aklımın ucundan geçmez. O da istemez zaten. Oysa şimdi ne kadar keyif alıyorum. Yakalanırsam, karıma "Ama sen de benimle hiç doktor-hemşire oynamadın." derim. Belki de bana acıyıp katil-kurban oynamaktan vazgeçer.

- Biberlerin tohumlarını çıkartsak olur mu Doktor Bey?
- Siz emredin, kabuklarını da soyayım Hemşire Hanım.

Biz muhabbet eşliğinde salatayı yaparken diğer ikili terasa sofrayı hazırladı. Dört aç insan oturduk masaya. Nursen'le ben yan yanayız, Ferit'le de Nevin... Kadehlerimizde rakı, iki modern çift gibi içiyoruz karşılıklı. Ne kadar engel olmaya çalışsam da gözüm Nevin'in göğüslerine kayıyor. İster misiniz Ferit fark edip rezillik çıkartsın? İstersiniz tabi. Galiba silikon bunlar. Hem çok dik hem de çok büyükler. Nursen'inkilere de bakmaya çalışıyorum ama görüş açım müsait değil. Ferit'e sorsam ya, o tam karşısında. Yok canım bir de bakmadan söyler, moralim bozulur. Söyler tabi, kesin yatmışlardır bu ikisi.

Nevin, Nursen'in iştahını anlatıyor. Nursen'e dönüp hiç de çok yiyen bir insana benzemediğini söylüyorum.

- İzleyin bakın görürsünüz, diyor Nevin.

Kendisi onun yarısı kadar yese fil gibi olurmuş. Nursen arkadaşını doğrulamak ister gibi boşalan tabağını yeniden mezelerle dolduruyor. Ben de salata koydum tabağına. Teşekkür ettikten sonra kulağıma yaklaştırdı dudaklarını.

- Çok çalışmak için çok yemeli.

Yine o marketteki şuh ses.

- O zaman ben de çok yiyeyim.

Öyle ya birlikte çalışacağız. İşin çoğunu ona yıkmam yakışık almaz. Yine suratıma tükürmek istiyorsunuz. Bırakın artık ayıplamayı beni. Anlayın, faydası olmuyor. Zararı da olmuyor. Hiç kaçıramıyorsunuz keyfimi. Bu gecenin tadını sonuna kadar çıkartmazsam şerefsizim. Çıkartırsan da şerefsizin diyenlere inat kaldırdım kadehimi:

- Şu mehtaptan güzel iki bayanın şerefine!

Coşkuyla kalkan kadehler gülümseyen dudaklara taşıdı rakıyı. Araya bir mezelik boşluk bırakıp tekrar kaldırdım kadehimi:

- Bu gecenin mimarının şerefine!

Böyle bir organizasyonun mimarlığının toplumda çok saygın bir sözcükle ifade edilmemesi umursanmadan bir kez daha coşkuyla yudumlandı rakılar.

- Saygıdeğer ev sahibimizin şerefine!

Bir dur diyen olmadığından aynı şekilde devam ettim. Kadehlerimizi Diyanet İşleri Başkanı'nın şerefine kaldırmamıza çok az kalmışken, kendime geldim. Bizim toplanmamızın kutsal amacı bu değil ki. Bayanların içkiye dayanıklı oldukları ortada ama ben geçen yıllarıma hayıflanmayacak kadar sarhoşum. Daha ne isterim? Yanımdaki esmeri. Biraz daha içersem onu da unutacağım. Birden sabırsızlandım. Masadaki boş tabaklara bakıyorum ve geçen kırk beş yılı unutmuşken son iki saate acıyorum. Şimdiki aklım olsaydı, hatta bırakın şimdikini, aklım olsaydı ekmek arası bir şeyler yemeyi önerirdim. Acaba gecenin şeref konuğu olarak kalk komutunu benim vermeme mi bekliyorlar? Öyleyse güneşin doğuşunu hep beraber izleriz. Hayır hayır Ferit'in ömrü buna yetmez. Yarım saat içerisinde bu yemeği bitirmezse, oksijensiz ne kadar dayanabiliyorsa o kadar daha yaşar. Beyefendinin acelesi yok tabii. Benim de bin bilmem kaçınıcı maceram olsaydı ben de ağırdan alırdım. Canım ağırdan almak istemiyorsa da onu beklemem gerekmezdi. Nurşen'i kolundan tutar "Hadi hayatım odamıza çekilelim." derdim.

Geçen hafta Hilmi, oğlunu döverken düşüp bacağını kırdı onu anlatıyor. Devam et devam et! Hilmi sana doktorun kartını verir. Toplu olunca indirim de istersin. Bayanların da hoşuna gidiyor Hilmi'nin hikâyesi. Demek bir adamın bacağının kırılması bu kadar komik. Öyleyse bekleyin. Birazdan gülmekten çatlayacaksınız.

Üçü de sandalyelerinde geriye doğru yaslandılar. Boğazlarında kalan son gülme kırıntılarını temizlediler ve nihayet Ferit, Nevin'i de alıp kalktı. Tam da kapkara bıyıklarına rağmen Nurşen kadar çekici gelmeye başlamıştı bana. Kindar bir insan hiç değilim. Arkasından sevgiyle baktım.

- Biz de odamıza gidelim mi Nuri Bey?

Yine o beni çıldırtan kumlu sesiyle sordu bunu. Cümlesi biraz daha uzun olsa hayır diye yanıtlayacağım. Ve burada yıldızların altında...

- Gidelim Nurşen Hanım.

Kalktık. Merdivenlerden o önde ben arkada, indik. Salona açılan odaya girdik. Işığı yaktı ve kapıyı kapattı. Yatağın önünde dikiliyorum. Sanmışım ki baş başa kalınca ben, kükreyen bir aslan gibi... Mahzun mahzun onu seyrediyorum. Bluzunun düğmelerini ağır ağır çözerken çapkınca gülümseyerek bana bakıyor. Dantelli siyah bir sutyen. Ve esmer iki... Süzülerek yere düşen bluz. Eteğin düğmelerini ya da fermuarını açmak için arkaya giden çıplak kollar. Karım bunu yaparken eteğinin arkasını önüne getirir ve kolayca... Aman Tanrım, jartiyerler! Acaba daha rahat nefes alabilmek için gömleğimin bir düğmesini açsam Nursen beni yanlış anlar mı? Bir bayan tarafından yanlış anlaşılmayı, tam da yaşamdan zevk almaya başlamışken boğulmaya tercih ederim. Titreyen elim bir türlü beceremiyor yapmak istediğini. Nursen yanıma geldi. Gömleğimin düğmelerini tek tek açtı. Boğazım kurudu. Hâlâ rahat nefes alamıyorum. Ojeli parmakları kemerimi çözüyor. Kazık gibi dikiliyorum. Ben de bir şeyler yapsam ya. Aklıma hiçbir şey gelmiyor ki. O zaman içgüdülerine bırak kendini. Sarıldım Nursen'e. Birlikte düştük yatağa.

Evimin kapısı önündeyim. Saat akşamın beşi. Zile bastım. Ayak seslerinden kapıyı açacak olanı tahmin etmeye çalışıyorum. Galiba kızım.

- Hoş geldin Nuri.

Yanılmışım.

- Hoş bulduk hayatım.

Ben bu sahnedeki vicdan azabı miktarının çok daha fazla olmasını bekliyordum. Gayet rahatım. Hediyeye hiç de gerek yokmuş. Alçaklık da gerekli değil Nuri.

- Erken geldin.

- Öğleden önce bitirdim işlerimi.

- Yorulmuşundur.

- Çok yoruldum.

- İyi gitti mi?

- Harika.

Henüz tek bir yalan söylemiş değilim. Birlikte salona geçtik. Kızım ve oğlum da "Hoş geldin." dediler. Vicdanım hala rahat. Sadece, ya karım her şeyi anlarsa diye hafif bir korku var içimde. Nasıl anlayacak ki? Hemen cebimden kutuyu çıkarttım.

- Bu senin hayatım.

- Bu ne Nuri?

- Aç da bak.

Kızımın gözleri parladı.

- Oo baba. Anlayalım yani.

Oğlum pek ilgilenmedi. Çünkü o kadar küçük bir kutudan yiyecek çıkmaz. Çıksa da kimseye yetmez.

- Beğendin mi Saliha?

- Çok güzel. Nereden çıktı bu Nuri?

Ne diyeyim şimdi? "Seni aldatmamın şerefine hayatım." diyemem ya.

- Ay anne sen de hiç romantik değilsin.

- Aman kızım. Bu yaştan sonra romantizm mi olurmuş? Bu benim parmağıma göre değil ki Nuri.

- Girer Saliha. Ver bakalım.

Kadın haklı galiba. Yine de zorluyorum. Sanki yüzük parmağa geçmezse her şey ortaya çıkacak.

- Ay! Ne yapıyorsun Nuri? Kıracaksın parmağımı.

- Pardon hayatım. Niye olmadı ki?

Olmaz tabi. Seksen kiloluk karıma, Nurşen'in parmağına göre yüzük almışım.

- Ben bunu yarın açtırırım.

- Yok yok. Nilay sen dene bakalım şunu.

Kızımın parmağına oldu.

- Tamam sen takarsın.

- Olur mu anne?

- Olur olur.

- Baba?

- Fark etmez kızım. Annen nasıl isterse.

Oğlum katılmıyor konuşmalara. Keşke ona da gelirken birkaç kilo pasta getirseydim. Kalktım ve yatak odasına gittim. Üzerimdekilerden bir an önce kurtulup

yıkanmak istiyorum. Soyunurken aklım hep Nursen'e gidiyor. Karım içeri girince yakalanmış gibi korktum.

- Bana kızmadın değil mi Nuri?
- Neden hayatım?
- Hediye kızına verdim diye.
- Kızılır mı öyle şeye bir tanem.
- Nilay'ın parmağına çok yakıştı ama.
- Tamam o zaman Saliha. Ne güzel. Ha kızım takmış ha karım.
- Canım benim.

Karımın gösterdiği şefkat içimi acıttı. Keşke yanağımı öpmesine izin vermeseydim. Banyoya girdim. Küvette pike var. Karım yıkamak için suya koymuş. Seslendim. Gelip boşalttı küveti. O gidince saçma ama pikeyi düşündüm. Yıllardır yatağımızın üzerinde serilidir. Karım püsküllerini eliyle düzeltir. Bunda duygulanacak ne var ki? Borulardaki soğuk suyun bitmesini beklerken aynaya baktım. Nursen'in parayla, karımın şefkatle öptüğü yanaklarımdaki kirli sakallarımın arasında beyazlar var. Bir vücutçu gibi pazılarımı şişirmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Eğilip karnıma baktım. Bu kadar zayıf olmama rağmen sarkık bir görüntü.

İşte küvetteyim. Başımdan aşağıya sıcak sular akıyor. Bense nasıl yıkanacağını bilmeyen küçük bir çocuk gibi hareketsiz bekliyorum. Bacaklarım öyle güçsüz ki.

Küvete çöktüm. Dayanılmaz bir ağlama isteği var içimde. Dayanamadım. Hıçkırıklarım su sesine karıştı.

NOT : Toprak Işık'ın bugüne kadar çıkan kitapları :

1. Sırabaşı (Öykü)
2. Halat Gösterisi (Öykü)
3. Sıradana Övgü (Deneme)
4. Kız Ararken (Öykü)

www.toprakisik.com